

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 14 ມິຖຸນາ 2026 (6-14-2026)

ການເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນສໍາຄັນ

ຈຸດສໍາຄັນໃນບົດຮຽນ: ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນມືແລະຕີນຂອງພຣະເຢຊູ.

ພຣະຄໍາພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ເມື່ອໃດທີ່ສະຖານະການໃດນຶ່ງເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ທ່ານຕ້ອງຖືກແຍກຈາກຄົນອື່ນ?

ໃນເດືອນມີນາ 2020, ອົງການອະນາມັຍໂລກໄດ້ປະກາດຢ່າງເປັນທາງການວ່າ ການລະບາດຂອງພຍາດໂຄວິດ-19 ເປັນການລະບາດທົ່ວໂລກ. ປະຊາຊົນໄດ້ຮັບຄໍາແນະນໍາໃຫ້ຮັກສາລະຍະຫ່າງຫົກຟຸດ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງການສໍາຜັດກັບເຊື້ອໄວຣັສ. ເມື່ອກວດພົບວ່າຕິດເຊື້ອ, ຄົນເຈັບຈະຖືກກັກກັນໃນເບື້ອງຕົ້ນເປັນເວລາສິບສີ່ມື້; ຕໍ່ມາລະຍະເວລາກັກກັນໄດ້ຖືກຫຼຸດລົງເຫຼືອພຽງຫ້າມື້. ປະຊາຊົນຄວນຢູ່ຫ່າງຈາກຄົນເຈັບ. ຈຸດປະສົງຂອງທັງໝົດນີ້ແມ່ນເພື່ອແຍກເຊື້ອໄວຣັສ ແລະຜູ້ທີ່ຕິດເຊື້ອຈາກມັນ. ຜົນສະທ້ອນທີ່ບໍ່ຄາດຄິດແມ່ນມັນເຮັດໃຫ້ຄົນໂດດດ່ຽວ. ແຕ່ໜ້າເສັງດາຍ, ຜູ້ທີ່ເຊື້ອສາມາດນໍາເອົາແນວຄິດດຽວກັນນັ້ນເຂົ້າມາໃນສາຍພົວພັນກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື້ອ, ໂດຍຮັກສາລະຍະຫ່າງຫຼາຍຈົນບໍ່ມີການຕິດຕໍ່ທີ່ມີຄວາມໝາຍ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຢຊູພົວພັນກັບຄົນອື່ນ. ໃນບົດສຶກສານີ້, ພວກເຮົາເຫັນພຣະເຢຊູສອນຊັ້ນຮຽນແມ່ບົດໃນການເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນເປັນບູລິມະສິດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ແຕກຕ່າງຫຼືເຈັບປ່ວຍທາງວິນຍານ. ຂໍໃຫ້ເຮົາເບິ່ງຄູສອນແລະຮຽນຮູ້ຈາກພຣະອົງ.

ພຣະຄໍາພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,

ສຶກສາພຣະຄໍາພີ

1. ລູກາ 7:36-39

36. ມີຄົນນຶ່ງໃນພວກຟາຣີຊາຍ ໄດ້ເຊີນພຣະອົງໄປສເວີຍອາຫານໃນເຮືອນຂອງຕົນ ພຣະອົງຈຶ່ງສະເດັດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງຟາຣີຊາຍຜູ້ນັ້ນແລ້ວຊົງປະທັບລົງ. 37. ແລະເບິ່ງແມ່, ມີຍິງຊົ່ວຄົນນຶ່ງໃນເມືອງນັ້ນ ເມື່ອຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງນັ່ງສເວີຍອາຫານໃນເຮືອນຂອງຟາຣີຊາຍ ຍິງຜູ້ນັ້ນໄດ້ຖືກອອມຫີນຂາວມີນໍ້າມັນຫອມ. 38. ມາຍິນຂ້າງຫຼັງໃກ້ພຣະບາດຂອງພຣະອົງຮ້ອງໄທ້ ນໍ້າຕາໄຫຼຈົນປຽກພຣະບາດ ນາງຈຶ່ງເອົາຜົມເຊັດທັງຈູບພຣະບາດຂອງພຣະອົງແລະເອົານໍ້າມັນຫອມນັ້ນສົງ. 39. ຝ່າຍຄົນຟາຣີຊາຍຜູ້ເຊີນພຣະອົງມາເມື່ອເຫັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍນຶກໃນໃຈວ່າ “ຖ້າຜູ້ນີ້ແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ທ່ານຄົງຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຍິງຜູ້ຖືກຕ້ອງກາຍຂອງທ່ານເປັນຜູ້ໃດ ແລະເປັນຄົນແນວໃດ ເພາະມັນເປັນຄົນຊົ່ວ.”

ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະເລີ່ມຕົ້ນການປະຕິບັດພາລະກິດຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງອາດຈະອາສັຍຢູ່ໃກ້ຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຊີວິດສັງຄົມປະຈຳວັນຕອນຍັງໜຸ່ມ, ໂດຍປະຕິບັດຕາມປະເພນີຂອງຊາວຢິວເຊັ່ນ: ການໄປໂຮງທັມມະເທສນາແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມສລອງງານຕ່າງໆ. ຜ່ານເຫດການເຫຼົ່ານີ້, ພຣະອົງໄດ້ພົບກັບຜູ້ນໍາທາງສາສນາ, ລວມທັງພວກນັກທັມແລະ ພວກຟາຣີຊາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ວ່າ ເມື່ອພຣະເຢຊູເລີ່ມຕົ້ນການປະຕິບັດພາລະກິດຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໃນໂລກ, ພຣະອົງຮູ້ວ່າພວກຟາຣີຊາຍຈະຕໍ່ຕ້ານຄໍາເວົ້າແລະ ການກະທໍາຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ດົນກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈຈາກພວກຟາຣີຊາຍ. ໃນລູກາບົດທີ 6, ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ກ່າວຫາພຣະເຢຊູແລະ ສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າບໍ່ເຄົາລົບວັນຊະບາໂຕ, ແລະຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພວກເຂົາກໍຮຸນແຮງຫຼາຍຈົນພວກເຂົາເລີ່ມສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດເພື່ອຕັດສິນລົງໂທດພຣະອົງ ແລະຈະເຮັດແນວໃດກັບພຣະອົງ. ເມື່ອພິຈາລະນາເຣື່ອງນີ້, ພວກເຮົາອາດຈະແປກໃຈທີ່ພຣະເຢຊູຍອມຮັບຄໍາເຊີນຈາກພວກຟາຣີຊາຍໃຫ້ມາເຮືອນຂອງລາວແລະ ກິນເຂົ້າກັບ

ລາວ. ສ່ວນຕົວຂ້ອຍ, ຂ້ອຍມັກຈະຫຼີກລ້ຽງຄົນທີ່ອາດຈະຖືກອະທິບາຍວ່າ "ຍາກທີ່ຈະຮັກ." ແຕ່ພຣະເຢຊູຍອມຮັບຄຳເຊີນ, "ເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງພວກຟາຣີຊາຍແລະນັ່ງຢູ່ໂຕະ" (ຂໍ້ 36). ພວກຟາຣີຊາຍຄົນນີ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີວ່າເປັນນັ່ງໃນບັນດາຜູ້ມີອິດທິພົນທາງສາສນາໃນສມັຍຂອງລາວ. ພວກຟາຣີຊາຍຖືກເບິ່ງວ່າເປັນຜູ້ປົກປ້ອງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດ, ທັງສ່ວນຕົວແລະທາງສັງຄົມ. ພວກເຂົາຍຶດໝັ້ນຢ່າງເຂັ້ມງວດແລະພາກພຽນຕໍ່ພຣະບັນຍັດ, ບາງຄັ້ງເຖິງລະດັບສູງສຸດໃນການເຊື່ອຟັງຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າຜູ້ໃດແນ່ໃຈວ່າໄດ້ຮັບຄວາມໂປດປານຈາກພຣະເຈົ້າ, ກໍຕ້ອງແມ່ນພວກຟາຣີຊາຍ-ທັສນະທີ່ເຊື່ອກັນຢ່າງກວ້າງຂວາງກ່ຽວກັບສມັຍຂອງພວກເຂົາ. ໜ້າເສັງດາຍ, ພວກຟາຣີຊາຍເອງເຊື່ອເຮື່ອງນີ້ກ່ຽວກັບຕົວເອງ, ເຊິ່ງນຳໄປສູ່ຄວາມຈອງທອງທາງວິນຍານ. ພວກເຮົາຍັງເຫັນການສະທ້ອນເຖິງສະພາບພາຍໃນຂອງຟາຣີຊາຍ. ໃນສມັຍນັ້ນ, ມັນເປັນເຮື່ອງທີ່ມະນາທີ່ງານລ້ຽງບໍ່ພຽງແຕ່ມີແຂກທີ່ຖືກເຊີນເຂົ້າຮ່ວມເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງມີຄົນທ້ອງຖິ່ນທີ່ນັ່ງຢູ່ແຄມທ້ອງເພື່ອຟັງການສົນທະນາ. ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມງານນັ້ນມີຜູ້ຍິງຄົນນຶ່ງ "ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນບາບ" (ຂໍ້ 37). ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ລາຍລະອຽດເຮື່ອງບາບຂອງນາງ, ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ຈັກຊື່ຂອງນາງດີ. ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ໄປໄດ້ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງທຸກຄົນໃນຫ້ອງ. ຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນໄດ້ໃຊ້ນ້ຳຫອມລາຄາແພງແລະນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມກະຕັນຍູເພື່ອລ້າງຕີນຂອງພຣະເຢຊູ. ເຖິງແມ່ນວ່າຊີໂມນບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງລາວ, ແຕ່ພາຍໃນລາວຄິດວ່າ, 'ຖ້າຊາຍຄົນນີ້ເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ລາວຈະຮູ້ວ່າຜູ້ຍິງຄົນນີ້ກຳລັງແຕະຕ້ອງລາວແລະນາງມີພິທີກຳແບບໃດ-ນາງເປັນຄົນບາບຢ່າງຈະແຈ້ງ!' (ຂໍ້ 39). ການສແວງທາຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຢ່າງແຮງກ້າຂອງຊາວຟາຣີຊາຍໄດ້ນຳໄປສູ່ຜົນຮັບທາງລົບ: ການຖືກກົດກັນຈາກຜູ້ທີ່ລາວຕິດປ້າຍວ່າບໍ່ສະອາດຍ້ອນບາບ. ພຣະເຢຊູຮູ້ທັງໝົດນີ້, ແຕ່ພຣະອົງເບິ່ງຊາວຟາຣີຊາຍແຕກຕ່າງ. ເຖິງແມ່ນວ່າຊາວຟາຣີຊາຍໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມເປັນຢ່າງດີ, ອຸທິດຕົນຢ່າງເລິກເຊິ່ງຕໍ່ພິທີກຳຈົນເຖິງຈຸດທີ່ເຊື່ອໂຊກລາງ, ແລະສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນເຖິງຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງລາວຕໍ່ທັງພຣະເຢຊູແລະຜູ້ຍິງ, ພຣະເຢຊູເຫັນພຽງແຕ່ສິ່ງດຽວທີ່ສຳຄັນແທ້ໆ: ຮູບພາບຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ຍືນຍູ່ທ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຮົາປະຕິບັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ, ພວກເຮົາຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພິທີກຳ, ການພົວພັນທາງການເມືອງ, ຫຼືຊື່ສຽງຂອງຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງມາປ້ອງກັນເຮົາຈາກການເຫັນຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຮົາ-ວ່າພວກເຮົາເປັນມະນຸດທີ່ປາຖນາ ແລະ ຕ້ອງການພຣະເຢຊູ.

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອສາມາດປົກປ້ອງຕົວເອງຈາກທັສນະຄະຕິທີ່ຕັດສິນໄດ້ແນວໃດ?

2. ລູກາ 7:40-43

- 40. ພຣະເຢຊູຊົງຕອບທ່ານວ່າ, “ຊີໂມນເອີຍ, ເຮົາມີສິ່ງນຶ່ງຈະເວົ້າກັບທ່ານ” ຊີໂມນທູນຕອບວ່າ, “ອາຈານເອີຍ, ເຊີນເວົ້າໂລດ.”
- 41. ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າໜີ້ຜູ້ນຶ່ງມີລູກໜີ້ສອງຄົນ ຄົນນຶ່ງເປັນໜີ້ເງິນຫ້າຮ້ອຍຫຼຽນເດນາຣີອົນ ອີກຄົນນຶ່ງເປັນໜີ້ຫ້າສິບຫຼຽນ. 42. ເມື່ອເຂົາບໍ່ມີອັນໃດຈະໃຊ້ໜີ້ແລ້ວ ເຈົ້າໜີ້ຈຶ່ງໄຜຕຍົກໜີ້ໃຫ້ເຂົາທັງສອງ ໃນສອງຄົນນັ້ນຄົນໃດຈະຮັກເຈົ້າໜີ້ຫຼາຍກວ່າກັນ.” 43. ຊີໂມນທູນຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າຄົນທີ່ທ່ານໄດ້ໄຜຕຍົກໜີ້ໃຫ້ຫຼາຍນັ້ນເປັນຜູ້ຮັກຫຼາຍ” ພຣະອົງຊົງຕອບວ່າ, “ທ່ານຄິດຖືກແລ້ວ.”

ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການພົວພັນກ່ອນໜ້ານີ້ລະຫວ່າງພຣະເຢຊູແລະຜູ້ຍິງຄົນນີ້ທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມຮູ້ສຶກໃຫ້ອະພັຍຂອງນາງ, ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຜົນຂອງການໃຫ້ອະພັຍນັ້ນ. ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະພັຍຢ່າງກະລຸນາຂອງພຣະເຢຊູ, ຄວາມກະຕັນຍູຂອງນາງກໍລົ້ນເຫຼືອ. ນັກວິຊາການກ່າວວ່າໂຕທິນອ່ອນໝາຍເຖິງນ້ຳຫອມທີ່ມີຄ່າ, ບາງທິອາດຈະມີມູນຄ່າເທົ່າກັບຄ່າຈ້າງນຶ່ງປີ (ມາຣະໂກ 14:3-9; ໂຢຮັນ 12:1-8). ການກະທຳຂອງນາງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຖ່ອມຕົວແລະຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຢຊູໃນການຊຳລະບາບຂອງນາງ, ແລະຜົນແຫ່ງຊື່ສຽງຂອງນາງ. ພຣະເຢຊູຍອມຮັບຜູ້ຍິງແລະການກະທຳຂອງນາງ, ແຕ່ຊີໂມນບໍ່ໄດ້ຍອມຮັບ. ຄວາມແຄ້ນໃຈຂອງລາວອາດຈະຖືກເຊື່ອງໄວ້ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໜ້າກາກຂອງການຕ້ອນຮັບ, ແຕ່ພຣະເຢຊູຮູ້ເລື່ອງນີ້ແລະໄດ້ເລົ່າເຮື່ອງເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຊີໂມນເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການຕອບສນອງຂອງຜູ້ຍິງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ເລົ່າຄຳອຸປະມາງ່າຍໆ; ຂ້ອຍຄິດວ່າພຣະເຢຊູຕ້ອງການອະທິບາຍສະຖານະການແມ່ນແບບນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ຄຳຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ. ຂ້ອຍແນ່ໃຈວ່າຊີໂມນຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມກົດດັນຈາກຜູ້ຊົມທີ່ບໍ່ເປັນທາງການທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບໂຕະເຊັ່ນກັນ; ຄຳຕອບທີ່ຜິດອາດຈະເປັນເຮື່ອງທີ່ໜ້າອາຍ. ຄຳອຸປະມາເລົ່າເຖິງລູກໜີ້ສອງຄົນ, ແຕ່ລະຄົນເປັນໜີ້ເຈົ້າໜີ້. ຄົນນຶ່ງເປັນໜີ້ເທົ່າກັບຄ່າຈ້າງສອງເດືອນ, ອີກຄົນນຶ່ງເປັນໜີ້ຄ່າຈ້າງຊາວເດືອນ. ທັງສອງບໍ່ສາ

ມາດຈ່າຍທີ່ຄົນໄດ້, ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າທີ່ຈຶ່ງຍົກທີ່ໃຫ້ທັງສອງຄົນ. ຄວາມໝາຍຂອງຄຳອຸປະມາແມ່ນຈະແຈ້ງຫຼາຍ. ຜູ້ຍິງ, ເຊັ່ນດຽວກັບຜູ້ຊາຍໃນຄຳອຸປະມາ, ເປັນທີ່ຄຳຈ້າງຊາວເດືອນ, ແຕ່ທີ່ຂອງນາງໄດ້ຮັບການຍົກໂທດ. ນາງໄດ້ຮັບການຍົກໂທດບາບຂອງນາງ, ແລະດ້ວຍເຫດນີ້, ນາງໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກອັນໃຫຍ່ຫຼວງ. ຈາກນັ້ນຄຳຖາມທີ່ສຳຄັນກໍມາເຖິງ: "ໃຜຈະຮັກລາວຫຼາຍກວ່າ?" (ຂໍ້ 42) ຊີໂມນຕອບວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍຄິດວ່າຄົນທີ່ທ່ານໄດ້ໂຜດຍົກທີ່ໃຫ້ຫຼາຍນັ້ນເປັນຜູ້ຮັກຫຼາຍ" (ຂໍ້ 43). ຊີໂມນເບິ່ງຄືວ່າຮູ້ຄຳຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ລາວບໍ່ຕ້ອງການ. ລອງຍອມຮັບເບິ່ງ, ມີເຫດຜົນສຳຄັນຫຼາຍຢ່າງທີ່ຄຳຕອບຂອງລາວຟັງຄືຫຼັງເລໃຈ. ພວກຟາຣີຊາຍໃນສມັຍຂອງພຣະເຢຊູເຂົ້າມາກ່ຽວກັບການຍຶດຖືກິດ. ການຍຶດຖືກິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຜິດສິລທັມ ແລະ ບົດເບືອນທັສນະຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແລະ ຄວາມຮັກທີ່ສັດຊື່ຂອງພຣະອົງຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ການຍຶດຖືກິດໃນສມັຍນີ້ຈະໃຫ້ຜົນຮັບທີ່ຄ້າຍຄືກັນ. ໃຫ້ພວກເຮົາແນ່ນອນວ່າພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຜົນສະທ້ອນທາງລົບຂອງການພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຊອບທັມຜ່ານການຍຶດຖືກິດ. ຂ້າງລຸ່ມນີ້ແມ່ນຈຸດບັນຫາທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ: (1) ການຍຶດຖືກິດເຊື່ອວ່າທ່ານສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຊອບທັມຜ່ານການປະຕິບັດ ຫຼືການກະທຳແທນທີ່ຈະແມ່ນຄວາມເຊື່ອແລະ ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. (2) ການຍຶດຖືກິດສຸມໃສ່ຮູບລັກສນະພາຍນອກແທນທີ່ຈະເປັນຄຳໝັ້ນສັນຍາພາຍໃນທີ່ແທ້ຈິງຕໍ່ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ. (3) ການຍຶດຖືກິດພັດທະນານິສັຍການຕັດສິນຢ່າງວ່ອງໄວ, ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມຜິດພາດຂອງເຂົາເຈົ້າແທນທີ່ຈະເປັນການເດີນກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. (4) ການຍຶດຖືກິດເຮັດໃຫ້ຂາດຂະໜາດຄວາມເຊື່ອຂອງສາຍສັມພັນແລະສັບປ່ຽນແທນມັນດ້ວຍກົດລະບຽບ ແລະຂໍ້ບັງຄັບ. ອາດຈະມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບການຍຶດຖືກິດ, ແຕ່ຈຸດສຳຄັນແມ່ນ, ຊີໂມນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນລັກສນະທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໃນຄຳຕອບຂອງລາວຕໍ່ຜູ້ຍິງ. ໃນທັສນະຂອງລາວກ່ຽວກັບນາງ, ມີການຂາດຄວາມເມດຕາແລະການໃຫ້ອະພິຍ. ແລະນັ້ນອາດເປັນເຫດຜົນນຶ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເລົ່າຄຳອຸປະມານີ້. ມັນເນັ້ນໃຫ້ເຫັນເຖິງການໃຫ້ອະພິຍອັນມີພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພຣະຄຸນແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຢຊູພົວພັນກັບຜູ້ຍິງ. ເນື່ອງຈາກບົດບາດສຳຄັນຂອງພຣະຄຸນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ເຊື່ອຖື, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາໝັ້ນໃຈວ່າພວກເຮົາເຂົ້າໃຈມັນຢ່າງລະອຽດ. (1) ພຣະຄຸນແມ່ນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບ; ມັນແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ປະທານສິ່ງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບ. (2) ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າບາບທັງໝົດແລະທຸກສິ່ງ. ຊື່ສຽງຂອງຜູ້ຍິງກໍໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກສິ່ງນີ້ເຊັ່ນກັນ. ແລະການຟື້ນຟູຕໍ່ມາບອກພວກເຮົາວ່າບໍ່ມີໃຜຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງເກີນໄປສຳລັບພຣະເຈົ້າທີ່ຈະໃຫ້ອະພິຍ. (3) ພຣະຄຸນນຳພາພວກເຮົາໃນການພົວພັນກັບຜູ້ຄົນໂດຍອີງໃສ່ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດກາຍເປັນໃນພຣະຄຣິດ, ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າເຄີຍເປັນ. (4) ພຣະຄຸນແມ່ນການປ່ຽນແປງຊີວິດ. ການໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະພິຍທີ່ບໍ່ສົມຄວນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະສະຖານທີ່ທີ່ຖືກຕ້ອງກັບພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຈະປ່ຽນແປງພວກເຮົາຢ່າງພື້ນຖານ. ເມື່ອທ່ານພິຈາລະນາຄວາມຈິງທີ່ວ່າຜູ້ຍິງຄົນນີ້, ຄົນບາບທີ່ມີຊື່ສຽງ, ໄດ້ຮັບພຣະຄຸນແລະການໃຫ້ອະພິຍຈາກພຣະເຢຊູ, ການຖວາຍນ້ຳຫອມຂອງນາງ, ການລ້າງຕີນຂອງພຣະອົງດ້ວຍນ້ຳຕາ, ແລະ ການເຊັດຕີນຂອງພຣະອົງດ້ວຍຜົມຂອງນາງເປັນສິ່ງທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ. ນາງໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະພິຍຢ່າງອຸດົມສົມບູນ, ແລະຄວາມຮັກຂອງນາງທີ່ມີຕໍ່ພຣະອົງຜູ້ທີ່ໃຫ້ອະພິຍ ແລະພື້ນຟູນາງຈະເປັນແຮງບັນດານໃຈໃຫ້ເກີດຄວາມຮັກອັນອຸດົມສົມບູນ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນທຸກມື້ນີ້ບໍ່ຄວນເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນບໍ່? ພວກເຮົາສ່ວນໃຫຍ່ຮູ້ດີເຖິງບາບ ແລະຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງຕົນເອງ. ການຕັດສິນໃຈທີ່ຜິດພາດແລະ ຜົນສະທ້ອນທີ່ໂສກເສົ້າຂອງການເລືອກຂອງພວກເຮົາແມ່ນຍາກທີ່ຈະລືມ. ແຕ່ຂ່າວດີແມ່ນວ່າພຣະຄຸນແລະ ການໃຫ້ອະພິຍມີໃຫ້ພວກເຮົາຜ່ານທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາພົວພັນກັບຜູ້ຄົນ ແລະແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງການໃຫ້ອະພິຍບາບອັນມີພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ.

3. ລູກາ 7:44-48

44. ແລ້ວພຣະອົງຊົງຫຼົງໄປທາງຍິງນັ້ນ ແລະຊົງກ່າວກັບຊີໂມນວ່າ, "ທ່ານເຫັນຍິງຜູ້ນີ້ບໍ່ ເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນຂອງທ່ານ ທ່ານບໍ່ໄດ້ໃຫ້ນ້ຳລ້າງຕີນຂອງເຮົາ ແຕ່ຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເອົານ້ຳຕາລ້າງຕີນຂອງເຮົາ ແລະໄດ້ເອົາຜົມຂອງຕົນເຊັດ. 45. ທ່ານບໍ່ໄດ້ຈູບເຮົາ ແຕ່ຜູ້ຍິງນີ້ ຕັ້ງແຕ່ເຮົາເຂົ້າມາເຂົາບໍ່ໄດ້ເຊົາຈູບຕີນຂອງເຮົາ. 46. ທ່ານບໍ່ໄດ້ເອົານ້ຳມັນທົດທົວຂອງເຮົາ ແຕ່ຍິງຜູ້ນີ້ໄດ້ເອົານ້ຳມັນຫອມທົດຕີນຂອງເຮົາ. 47. ເຫດສັນນັ້ນເຮົາບອກທ່ານວ່າ ຄວາມຜິດບາບຂອງຍິງນີ້ຊົ່ງມີຫຼາຍນັ້ນໄດ້ໂຜດຍົກເສັ້ງແລ້ວ ເພາະເຂົາຮັກຫຼາຍ ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຍົກໂທດໜ້ອຍກໍຮັກໜ້ອຍ." 48. ພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຍິງນັ້ນວ່າ, "ຄວາມຜິດບາບຂອງເຈົ້າໂຜດຍົກເສັ້ງແລ້ວ."

ພຣະເຢຊູເຕັມໃຈທີ່ຈະພົວພັນກັບຄົນທີ່ຖືກຄົນອື່ນດູກູກ. ໃນທາງກັບກັນ, ທັສນະຄະຕິທີ່ຕັດສິນຂອງຊີໂມນ-ລວມທັງການບໍ່ສົນໃຈທັງພຣະເຢຊູແລະຜູ້ຍິງ-ແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ. ພຣະເຢຊູເປີດເຜີຍຄວາມກຽດຊັງຂອງຊີໂມນຕໍ່ຜູ້ຍິງໂດຍການຮູ້ຄວາມຄິດຂອງລາວແລະຫຼັງຈາກນັ້ນເລົ່າຄຳອຸປະມາ. ຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງຄຳອຸປະມານີ້ແມ່ນເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນການກະທຳຂອງຜູ້ຍິງ, ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ, ມັນເນັ້ນໃຫ້ເຫັນທັສນະຄະຕິທີ່ມີອະຄະຕິຂອງຊີໂມນຕໍ່ຄົນບາບ. ຊີໂມນບໍ່ຕ້ອງການມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນແລະຕົກໃຈທີ່ພຣະເຢຊູຍັງອະນຸຍາດໃຫ້ນາງແຕະຕ້ອງລາວ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຮົາຕ້ອງບໍ່ລືມວ່າພວກຟາຣີຊາຍ, ໃນຖານະເປັນກຸ່ມ, ໄດ້ກ່າວຫາພຣະເຢຊູວ່າລະເມີດກົດໝາຍແລ້ວ, ໂດຍສະເພາະສຳລັບການກະທຳເຊັ່ນ: ການກິນຮວງເຂົ້າແລະການປິ່ນປົວຜູ້ຊາຍທີ່ມີມີລິບໃນວັນຊະບາໂຕ (ລູກາ 6:1-11). ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຂົາ, ການກະທຳເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູເປັນຄົນບາບ. ຊີໂມນຊາວຟາຣີຊາຍຮູ້ເຖິງການກ່າວຫາເຫຼົ່ານີ້. ແລະທັສນະຄະຕິຂອງລາວຕໍ່ພຣະເຢຊູສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນເຖິງທັສນະນັ້ນ. ເພື່ອເນັ້ນໜັກຈຸດນີ້ຕື່ມອີກ, ແລະ ເພື່ອປະເຊີນກັບທັສນະຄະຕິທີ່ຕັດສິນຄົນຂອງຊີໂມນຕໍ່ຄົນທີ່ລາວອາດຈະຈັດປະເພດ, ຍ້ອນວ່າພວກເຮົາທຸກຄົນເປັນຄົນບາບ, ພຣະເຢຊູໄດ້ປຽບທຽບວິທີທີ່ຊີໂມນປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງກັບວິທີທີ່ຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນປະຕິບັດຕໍ່ພຣະອົງ. ໃນວັດທະນະທັມຂອງຊາວຍິວ, ມັນເປັນປະເພນີທີ່ຈະລ້າງຕີນຂອງແຂກທັນທີທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ. ໃນໂອກາດພິເສດເຊັ່ນ: ງານລ້ຽງອາຫານຄຳທີ່ຊີໂມນເປັນເຈົ້າພາບ, ການຮັບປະກັນວ່າຮີດຄອງປະເພນີການຕ້ອນຮັບນີ້ໄດ້ຖືກຂຍາຍໄປສູ່ແຂກທຸກຄົນແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາໄດ້ຍິນພຣະເຢຊູກ່າວກັບຊີໂມນວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ, ແລະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ນ້ຳລ້າງຕີນເຮົາ; ແຕ່ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ໄດ້ລ້າງຕີນເຮົາດ້ວຍນ້ຳຕາຂອງນາງ ແລະເຊັດຕີນດ້ວຍຜົມຂອງນາງ” (ຂໍ້ 44). ເປັນຫຍັງຮີດຄອງປະເພນີນີ້ຈຶ່ງຖືກລະເລີຍ? ນອກຈາກນັ້ນ, ມັນເປັນປະເພນີທີ່ຈະທັກທາຍແຂກດ້ວຍການຈູບ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາໄດ້ຍິນພຣະເຢຊູກ່າວກັບຊີໂມນວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈູບເຮົາເພື່ອຕ້ອນຮັບ, ແຕ່ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ຢຸດຈູບຕີນເຮົາຕັ້ງແຕ່ເຮົາເຂົ້າມາ” (ຂໍ້ 45). ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ຮີດຄອງປະເພນີການເຈີມຫົວຂອງພຣະເຢຊູດ້ວຍນ້ຳມັນ, ເຊິ່ງເປັນຮີດຄອງປະເພນີການທັກທາຍແຂກ, ຖືກລະເລີຍ. ພຣະເຢຊູກ່າວກັບຊີໂມນວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຈີມຫົວເຮົາດ້ວຍນ້ຳມັນໝາກກອກ.” “ແຕ່ຜູ້ຍິງຄົນນີ້ໄດ້ທົດສົງຕີນເຮົາດ້ວຍນ້ຳຫອມ.” (ຂໍ້ 46) ມັນຍາກທີ່ຈະເຊື່ອວ່າການທີ່ຊີໂມນປະຕິເສດທີ່ຈະໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະເຢຊູຕາມປະເພນີນັ້ນເປັນພຽງການເບິ່ງຂ້າມໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາກັງວົນຫຼາຍເກີນໄປກ່ຽວກັບຊື່ສຽງຂອງຕົນເອງ ແລະລະເລີຍສວັດດີພາບທາງວິນຍານຂອງຄົນອື່ນ. ໃນຂະນະທີ່ຮັກສາການສື່ສານ ແລະຄວາມສັມພັນທີ່ດີຕໍ່ພວກເຂົາ. ໃຫ້ພວກເຮົາຕິດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໂດຍການເອື້ອມອອກໄປ ແລະແບ່ງປັນຄວາມຮັກກັບຜູ້ທີ່ດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມບາບ, ເພາະວ່າໃນທີ່ສຸດ, ມີຄົນອື່ນໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວສຳລັບເຈົ້າແລະຂ້ອຍ.

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

- ເລືອກນຶ່ງໃນການນຳໃຊ້ໃນຊີວິດຂ້າງລຸ່ມນີ້ທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າກາຍເປັນມີ ແລະຕີນຂອງພຣະເຢຊູ:
- ສາລະພາບບາບ.** ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ, ໃຫ້ລະບຸທັສນະຄະຕິໃດໆທີ່ເຈົ້າມີຕໍ່ຄົນອື່ນທີ່ອາດຈະນຳພາເຈົ້າໃຫ້ຫຼີກລ້ຽງພວກເຂົາ. ຊອກຫາທັສນະຄະຕິການບໍ່ເຫັນດີ ຫຼືການຍຶດຖືກົດ. ສາລະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນການອະທິຖານ, ຂໍໃຫ້ພຣະອົງປ່ຽນ.
- ປະເມີນ.** ລະບຸບຸກຄົນທີ່ເຈົ້າມັກຈະຫຼີກລ້ຽງຍ້ອນຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດທາງວິນຍານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ອະທິຖານວ່າພຣະເຈົ້າຈະສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນວິທີທີ່ເຈົ້າສາມາດພົວພັນກັບເຂົາເຈົ້າດ້ວຍພຣະຄຸນ ແລະຄວາມອົດທົນ.
- ສະແດງຕົວເອງ.** ເຊີນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອມາຮ່ວມຮັບປະທານອາຫານກັບທ່ານ. ສ້າງຄວາມສັມພັນໂດຍການສະແດງຄວາມສົນໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອເມື່ອເໝາະສົມ.

ອຸປຸຸມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ <https://ulsb.org/sunday-school-2/> ແປໂດຍ PA